

Előző számunkban sorozat indult, amely a keretezés elméletét és gyakorlatát járja körül. A történeti rész után következzenek gyakorlati keretezési tanácsok a világ egyik legjobb keretező cégétől, példák kortárs galériák keretezési gyakorlatából és egy olyan művész, akinél a keret általában a mű része, vagy épp lényege.

KERET

Heinrich Halbe, a Halbe Rahmen GmbH igazgatója

MIÉRT ÉRDEMEL MINDEN KÉP KERETET?

Heinrich Halbe a családi hagyományt követve egész életében kiváló minőségű keretek gyártásával foglalkozott. Véleménye szerint a keret lényegesen hozzáadhat az adott műalkotás értelmezéséhez-élvezetéhez. Amellett, hogy a keret véd a külső behatásoktól (UV fény és por), kiemeli a kép kvalitásait, irányítja a befogadó tekintetét és az adott körülmények között maximalizálja a mű hatását.

Halbe szerint a keret egységesítő (integratív) és kiemelő funkcióval is bír, hiszen harmóniát teremthet a kép és környezete között, de okozhatja szándékosan ennek épp az ellenkezőjét is. Ahogy az évek során változott a keretek szerepe, úgy változott esztétikájuk is. A túlláradó barokk vagy a játékos rokokó keretek mind vizuálisan, mind pedig értékük tekintetében versengtek a műalkotásokkal. A klasszicizmus alatt azonban visszatértek eredeti, védelmet nyújtó funkciójukhoz, hogy mára praktikus értékük éppúgy fontos legyen, mint a műtárgy igazi természetét kidomborító képességük.

Halbe válasza a kérdésre, hogy néhány munka nem jobb-e keretezetlenül, az, hogy minden fali munkának előnyére válhat egy jól megválasztott keret. Persze itt nem mindig a klasszikus keret- és paszpartu-megoldásra kell gondolnunk.

Bizonyos munkák keretezése előtt komoly segítséget nyújthat megtudni: maga az alkotó hogyan prezentálná saját alkotását? A lehetőségek skálája ugyanis igen széles. Választhatunk tradicionális keretet, ahol egy réteg üveg védi az alkotást paszpartuval, avagy anélkül, választhatunk dobozkeretet, ami szinte vitrin-ként működve távolságot teremt a munka és az üveg között, de dönthetünk az úgynevezett úszó keretek mellett is, ahol a mű és a keret közötti rés szinte lebegővé teszi az alkotást.

Milyen keret milyen típusú munkához illik? A finom vízfestmények mellé paszpartu és finom keret, a sötét és kifejező olajfestmények mellé paszpartu nélküli, masszívabb keret,

míg a kisebb fotográfiák mellé diszkrét alumíniumkeret dukál. Mindemellett az is elmondható, hogy néhány éve a kortárs alkotások esetében előnyt élveznek a mértékletes, gyakran fehér keretek.

Halbe talán legfontosabb tanácsa pedig a következő: a munkák keretezése esetén mindenképpen érdemes ellenállni a kísértésnek, hogy a foglalatot az enteriőr dekorációja határozza meg. Mindvégig arra kell fókuszálni, hogy a munka és a keret közti szimbiózist megteremtjük – így meglepő és feltűnően meggyőző eredmények születhetnek.

Hogyan prezentálhatók a munkák a gyűjtők otthonában, vannak-e olyan paraméterek, amelyekre szabályként kell tekinteni? Halbe elmondása szerint a munkák izolációja a legfontosabb törekvés, vagyis hogy installálásuk a lakás többi elemétől megfelelő távolságra történjen. A műveket a bevett gyakorlat szerint 1,55 m-es középmagasságban szokás falra helyezni, emellett pedig érdemes elkerülni, hogy egy-egy művel szemben erősebb fényforrás (napos ablak vagy fényesebb falfelület) legyen, mert visszacsillanásokat vagy éppen a néző árnyékát eredményezhetik a képen – ezek pedig elvonják a figyelmet, megzavarják az élményt.

A gyűjtők otthonaiban, legyenek azok bármennyire tágasak, jellemzően a szűkös falfelület jelenthet gondot a munkák installálásakor. Halbe szerint a kihelyezéskor követett kompozíciós elvek egyértelműen szubjektív döntések, azonban javaslata szerint elegáns megoldás lehet az, ha a munkákat gyöngyfűzészerűen rendezzük középpontjukhoz igazodóan vízszintes sorba. Ebben az esetben a képeknek nem szükséges azonos méretűeknek lenniük, keretük is lehet különböző. Sőt, ha változó képfarmátumú munkák kerülnek egymás mellé, akkor válik igazán attraktívvá a dinamika. Ha ezt a megoldást választjuk, akkor érdemes a legnagyobb műalkotással kezdeni az installálást, mert ez fogja bevonzani a néző tekintetét és így meghatározni a tekintet irányát is.

A másik, szintén igen népszerű műtárgyinstallációs forma a *Petersburg Hanging*, más néven *salon hanging*, amely az Ermitázs pazarul telített falairól kapta nevét. A legkönnyebben rendezett káosz-ként leírható installálás esetében a festmények, grafikák, nyomatok véletlenszerűen elrendezve, a fal teljes felületét betérítve, gyakran egészen a plafonig halmozva lógnak a felületen. A látszólagos rendezetlenség különlegesen intim atmoszférát képes teremteni. Ez a típusú installálás egészen a reneszánsz koráig nyúlik vissza, és ma már egyre népszerűbb nemcsak a magánterekben, de a kortárs intézményekben is.

A munkák keretezésénél és elhelyezésénél a paszpartu és más, a keretezés során használt anyag savassága mellett az UV fény a műalkotások legnagyobb ellensége. Amellett, hogy ma a minőségi kereteknél savmentes anyago-

kat használnak, így ez egyre kisebb problémát jelent, Halbe kiemeli, hogy az UV-védelem még mindig nem része az alapértelmezett üvegezésnek. Pedig állagmegőrzési szempontból az UV-védelemmel ellátott üveg abszolút elvárás lehetne annak érdekében, hogy a munkák eredeti tulajdonságait megőrizhessük. Léteznek 60 százalékostól kezdve 100 százalékos védettséget biztosító üvegek is, ezek hátránya azonban az, hogy az üveg sárgás vagy kékes hatást produkál, ez pedig befolyásolja a mögötte elhelyezkedő munka színeit. Természetesen létezik prémium fehér üveg is, amely teljes színhelyességet biztosít az UV-védelem mellett.

Arra a kérdésre, hogy a munkák installálásánál felmerülő, sokszor kizárhatatlan tükröződések ellen mi a legjobb megoldás, Halbe két opciót is javasol. A minőségi, UV-védelemmel ellátott üvegek, amelyek általában interferenciális optikai üvegek, növelik az áttetszőséget, amely csökkenti a tükröződést. Emellett alternatív megoldást nyújthatnak a matt befejezésű üvegek is. De sajnos az olyan munkák esetében, ahol a műalkotás és az üveg között nagyobb távolság van, ott ez a mattság hatással lehet az alkotás élességére és kontrasztjaira.

(The Collectors Chronicle – Venice/Basel Issue, 10. o. Expert Talk with Heinrich Halbe x Collectors Agenda, fordította: Szilágyi Róza Tekla)

Sárvári Zita, a Deák Erika Galéria vezetője

KERETES SZERKEZETEK

Ha egy képre gondolok, a legritkább esetben jut eszembe a keretezése. A művészeti albumokban, aukciós katalógusokban, magazinokban történő megjelenések rendre keret nélkül mutatják be az alkotásokat. Talán azt gondolják a képszerkesztők, hogy a keret elvonná a lényegről a figyelmünket? Holott a művészettel egyidős keret legfontosabb funkciója talán éppen a láttatás. A keret életre kelti a képet és mediál mű és néző között. Sőt ahogy a cikk által felsorakoztatott példák közül is láthatjuk majd, tartalommal tölti fel a képet. „A keretek a művészvilág Hamupipőkéi

Nemes Márton: *Temporary Images 05*, 2017,
vegyes technika, fa, rakományrögzítő szalag,
120 x 96 x 10 cm

Fotó: © Rákossy Péter, Deák Erika Galéria

Svätöpluk Mikyta: *Grotto*, 2016, kollázs, 130 x 106 cm
Fotó © Deák Erika Galéria

– olvasható a Christie's angol aukciósház *What goes around: the art of framing* című cikkében. – Ők végzik a munka nagy részét. Megvédik a műtárgyakat, amiket tartanak, megmutatják a kép értékét, kiemelik annak formai felépítését, mintázatát és színeit...” Klasszikus műveknél mintha soha nem lett volna kérdés, hogy keretben a helyük, a kortárs művek keretezése pedig néhány éve vált újra központi kérdéssé. Ma már nemcsak a papíralapú művek keretezése fontos (azoké persze inkább az állagvédelem miatt szükséges), de a festmények is sokszor keretbe kerülnek, és nem mindig olyan korúba vagy stílusúba, mint maga a kép.

Lassan három éve vezetem a Deák Erika Galériát, ahol szinte heti rendszerességgel keretezünk műveket, és a művészeink is sokszor használnak különféle kereteket a legváltozatosabb módokon. Ezekből szeretnék most néhány életszerű példát hozni, amelyek segíthetnek megérteni a keret funkcióváltását a kortárs művészetben.

A szlovák Svätöpluk Mikyta talán az egyik legfigyelemreméltóbb képzőművésze a galériának ebből a szempontból. Előszeretettel használ klasszikus vagy modern keretet művei bemutatásához, amelyeket többnyire régiségkereskedésekben szerez be. Svätöpluk művészete a történelmi tárgyak, témák iránti fáradhatatlan

elköteleződés, régi keretek iránti vonzalma is innen eredeztethető. A keretezés műfaji határait is szívesen feszegeti, és keresi a nem szokványos keretezési formákat. Például több olyan munkája is van, ahol a kép kilép a keretből, túlnyúlik azon. Előfordul, hogy két kettévágott keretet illeszt össze, vagy dobozkeretek belsejébe folytat festéket, hogy még inkább a mű szerves részévé tegye azt. Munkái nemcsak keretezett képek a falon, hanem képtárgyak, ahol a kép és keret egy és szétválaszthatatlan.

A figyelemfelkeltő keret ellenpéldájaként Moizer Zsuzsa legutolsó önálló kiállítását emléteném a Deák Erika Galériában, amelyen bekeregetett vászonképeit, amit azelőtt sosem tett. A művész hawaii utazása inspirálta természet-ábrázoló festmények egyszerű lakkozott fenyőkeretet kaptak, amelyek a legjobb választásnak bizonyultak. A festmények a natúr fa keret egyszerűsége ellenére szinte felöltöztek. A gesztus az utolsó szükséges simítás volt a műveken, mielőtt kiállításra kerültek, és betöltve funkciójukat kikristályosították a képet és a lényegre, a képre irányították a figyelmet.

Az *Instax* címet viselő csoportos kiállításunkról is hozhatok példát. Az instant fotókat bemutató csoportos kiállításon a felkért művészek nemcsak a technikát közelítették meg egyéni módon,

de a művek keretezését is igen változatos formában képelték el. Az instant fotózás technológiájának kísérleti jellegéből adódóan a keretezés is nagyon szabadon kezelték a művészek, de az instant fotókat (Instaxokat) egy kivétellel mindenki keretben képzelte el. Ember Sári volt az egyetlen, aki keret nélkül akarta installálni fotósorozatát, megtartva a fotók tárgyjellegét. Talán azért döntött így, mert a keret sokszor elválasztja a képet a valóságtól, kiemeli abból és önálló valóságot teremt számára. Sőt, talán nem túlzás azt állítani, hogy a keret az, amely műtárgyat csinál abból, ami bele kerül.

Nemes Márton új, több különböző részből álló képtárgyai mellett sem mehetek el szó nélkül, ha a keret funkcióváltásáról beszélünk. Feldarabolt táblaképeit színes rakományrögzítő szalagok fogják egybe. Ezek a robusztus részekkel, hideg fémcsatokkal ellátott ipari tárgyak úgy imitálják a keretet és a funkcionalizmust (misperint nélkülük atomjaira esne szét a kép), mint a művész annak a lehetőségét, hogy a képek egyes elemei máshogyan is összeilleszthetők lennének, miközben jól ellensúlyozzák a színváltós zománc steril felületének érzékenységét is. A referenciákkal dúsitott sorozat ezzel az egyszerű gesztussal egyszerre hivatkozik az építészetre, a városiasodás és a kortárs képzőművészet nagy mérföldköveire.

Svätopluk Mikyta: *Blur I-IV*, 2014, kollázs objekt

Fotó © Deák Erika Galéria

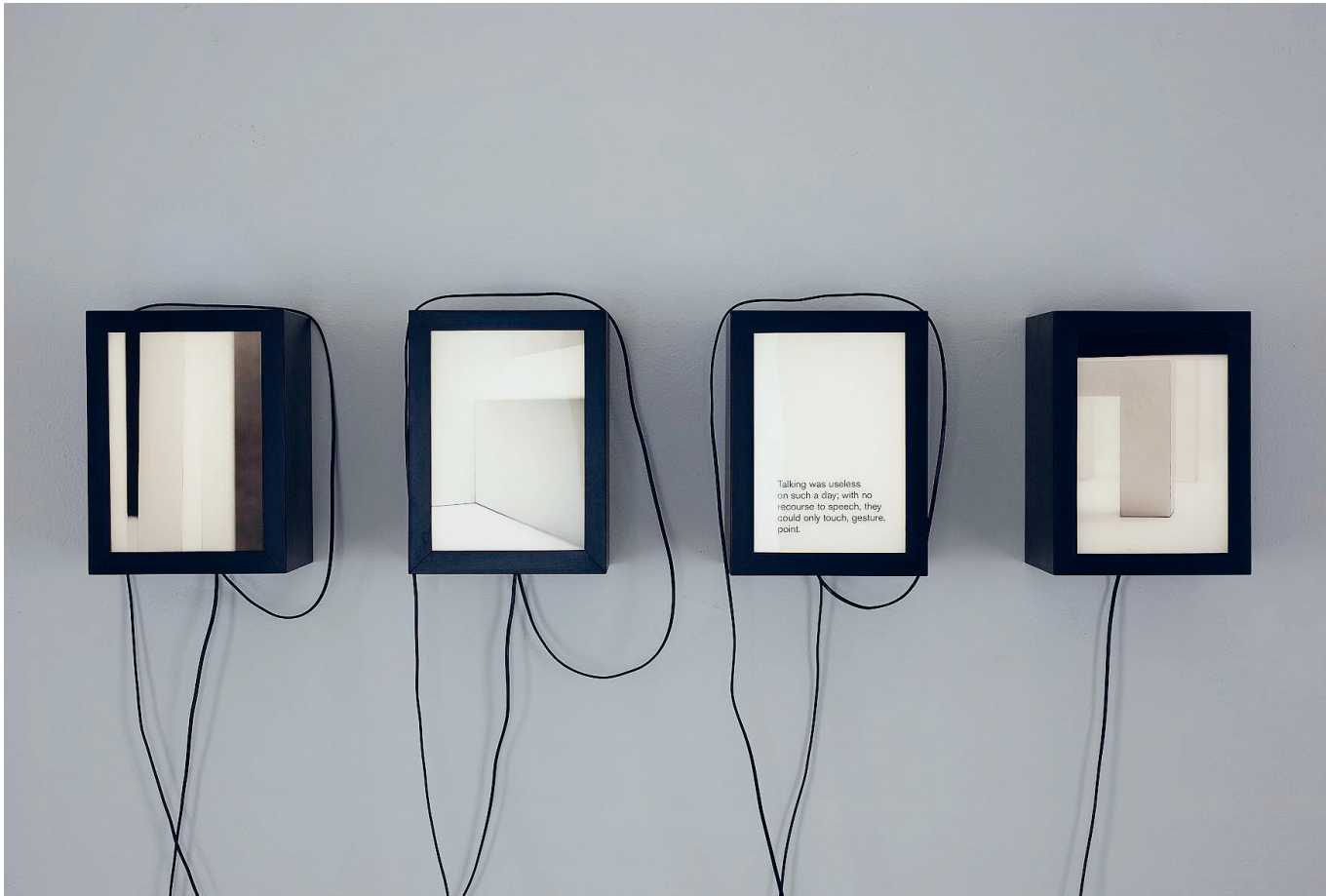
Molnár Annamária, a Molnár Ani Galéria vezetője

A KERETEZÉSRŐL

A Molnár Ani Galéria profilja és művészköre a kezdetektől fokozatosan bővült, és ezzel párhuzamosan egyre hangsúlyosabbá vált a nem hagyományos műfajok bemutatása. A festészet,

szobrászat, rajz és az installáció mellé becsatlakozott többek között a fotó és a videó. A 2013 óta képviselt Farkas Dénes volt az első olyan művésze a galériának, akinek munkái nagy részénél felmerül a keretezés, gyakran nemcsak egyszerű installációs elemként, hanem a műtárgy szerves részeként, pl. a 2013-as Velencei Biennálén bemutatott 80 darabos *Evident in Advance* keretezett könyveknél vagy a különböző lightboxainál. Szobrok és installációk esetében általában nincs szükség keretre, bár egyes háromdimenziós, sérülékeny anyagból készült, kollázs jellegű műtárgyaknál a plexi védődoboz elfogadott és ajánlható „keretként” szolgálhat. Kortárs festményekhez pedig, véleményem szerint, a keret általában nem illik, sőt a keretezés hiánya éppen a kortárs jelleget hangsúlyozza, egyfajta szembeállításként a klasszikus vagy modern művekkel. Vannak persze kivételek: egyes művészek, művészcsoportok egyedi keretet készítenek a műalkotás szerves részeként,

amit egyfajta megkülönböztető „szignóként” is használnak, ilyenek például az IRWIN csoport ikonikus keretei, a csoport egyik tagját, Roman Uranjeket a galéria is képviseli. Esztétikai és praktikus szempontok is indokolhatják a keretezés elmaradását a kortárs festmények esetében: egyfelől keret nélkül jobban illeszkednek a modern, gyakran minimalista berendezésű lakó-, irodai és közintézményi terekbe, másfelől a gyűjtők gyűjteményei általában hamar kinövik a rendelkezésükre álló tereket, így – különösen a nagy méretű – festmények időnkénti cseréje és közbeeső tárolása is lényegesen egyszerűbben megoldható keretek nélkül. Ugyanakkor a visszajelzések alapján néhány gyűjtő a vásárlás után mégis készített valamilyen – természetesen üveg nélküli – keretet a festmény hosszú távú védelme érdekében. Ez a külső védelem mellett segíthet megelőzni a vakrámák idővel bekövetkező vetemedését is. A fotókat, kollázsokat, rajzokat és grafikákat

Farkas Dénes: *Evident in Advance* (részlet, lightboxok), 55. Velencei Biennálé, 2013

Fotó: © Paul Kuimet © A Molnár Ani Galéria jövőtől

azonban keret vagy valamilyen hordozóeszköz, felület nélkül meglehetősen nehéz installálni és bemutatni, eladni pedig végképp. A fotóval és kollázssal is dogozó Marge Monko és Ember Sári kiállításai és vásári szereplései esetén csak az anyag egy részét keretezzük, másik részét mappában mutatjuk be, illetve tároljuk. Hasonló a helyzet a többpéldányos grafikát készítő művészek – mint például Ernszt András és Vincze Ottó – esetében is: általában csak az első példányokat keretezzük és csak igény esetén a többit. A már nagyobb életművet magáénak tudható Haász István pasztelljeit, illetve keretezést igénylő egyéb munkáit, reliefjeit a korábbi alkotói években és most is a műtárgy elkészültével egy időben keretezi.

Videomunkák esetében is előfordul, hogy egyedi, keret jellegű objektet készít hozzá a művész, amelyek együtt tekintendők műtárgynak. Ilyen például Forgács Péter *Rembrandt Morphs* című videomunkája, amit korábban

klasszikus keretben mutatott be a művész, az idei Art Brussels művészeti vásáron pedig egy modern, egyedi fekete keretben, amely a monitorral együtt részét képezi a műtárgynak. A lightboxok esetében – amelyek a galéria művészei közül többeknek, így Farkas Dénesnek, Somody Péternek, Mátyási Péternek, Mayer Évának a munkái között is szép számban felbukkannak – pedig a megvilágított képet keretező, egyedi kivitelezésű doboz szintén a műalkotás elválaszthatatlan, szerves része.

A keretezés ebből adódóan az évek során egyre aktuálisabb kérdéssé vált mind a művészek, mind pedig a galéria számára. A jó keretező kincset ér, sajnos azonban a bevált mesterek esetében is változó lehet a minőség. Arról nem is beszélve, hogy tetemes pluszköltséget jelent a műtárgy árához viszonyítva, így különösen a többpéldányos alkotásoknál érdemes megfontolni, mennyit kereteztetünk előre. A keret mellett fontos kérdés még az üveg kiválasztása.

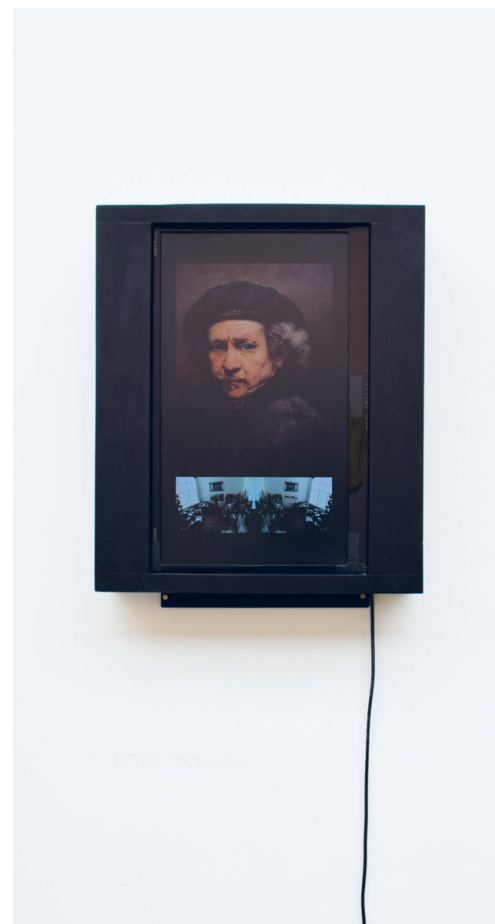
Minden alkotás előnyösebben mutat a csillogásmentes, matt, múzeumi üveg mögött, de ez a nagyobb mennyiségű, rendszeres keretezést igénylő művészek esetében nehezen finanszírozható és nem is feltétlenül szükséges. Gyakran előfordul, hogy a gyűjtő lát egy-egy bekeretezett alkotást az adott művésztől, majd mappából választ valami mást, amit azután az igényeinek megfelelő módon és minőségben kereteztet. Bizonyos esetekben a műalkotás jelentőségét figyelembe véve elengedhetetlen a múzeumi üveg használata. Ilyen volt a legutóbbi Art Marketen a galéria képviselőjében először bemutatott Waliczky Tamás Ars Electronica Golden Nica-díjas *Gramofon* című alkotása, amely egy korai számítógépes grafika.

Ugyanakkor érdemes tisztában lenni azzal is, hogy Magyarországon a nyugati országokhoz képest még mindig lényegesen alacsonyabbak a keretezés költségei, az Egyesült Államok csillagászati áraitól nem is beszélve.

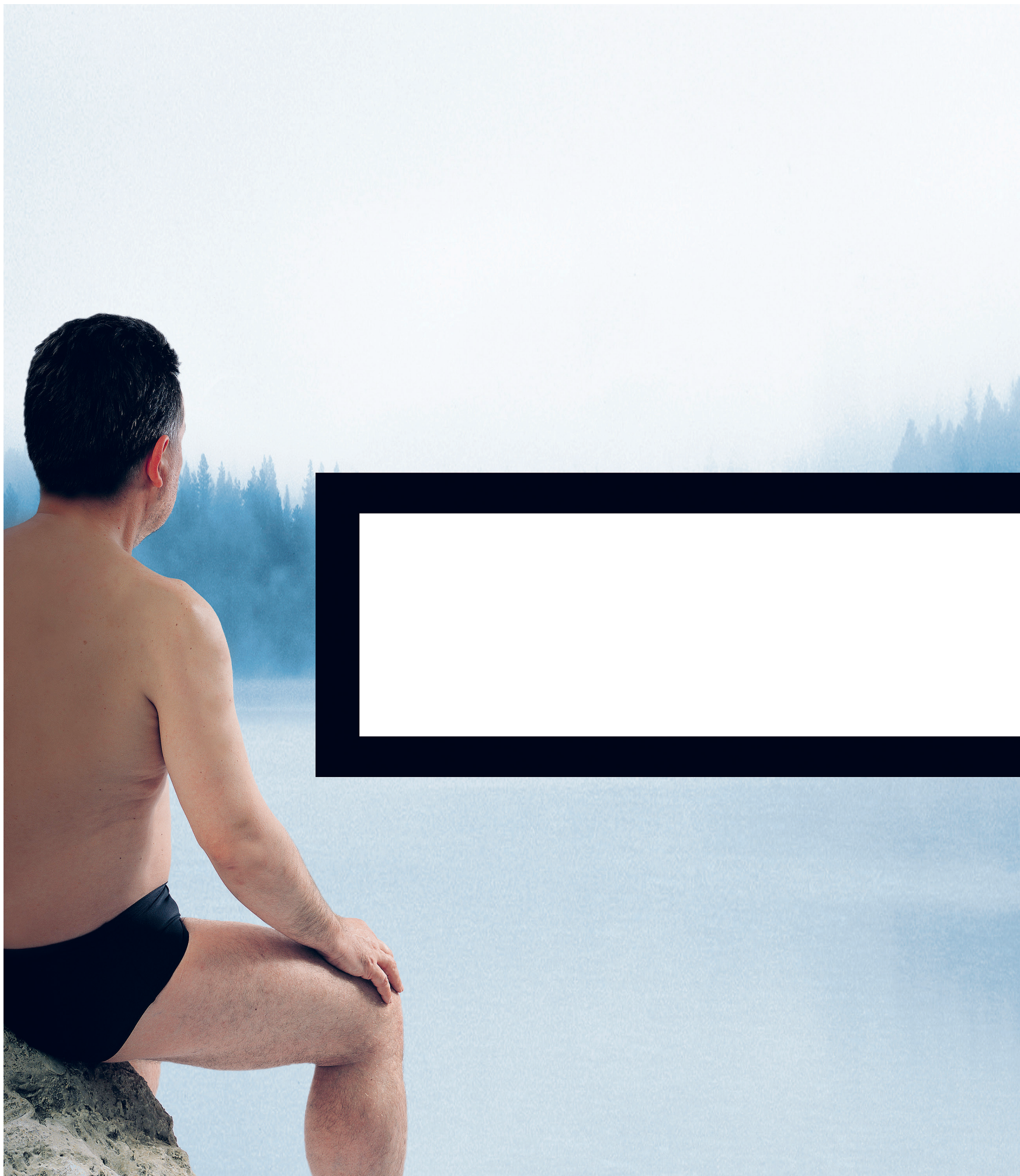
Farkas Dénes: *Ars Poetica* installáció (részlet), Molnár Ani Galéria, Artissima, 2014

© A Molnár Ani Galéria jóvoltából Fotó: Molnár Annamária

Forgács Péter: *Rembrandt Morphs*, 2011, videó, Molnár Ani Galéria, Art Brussels, 2017

© A Molnár Ani Galéria jóvoltából Fotó: Molnár Annamária

Gerhes Gábor: *Önmaga hitében megmerítkezni vágyó férfi*,
2004, 4 x 5 fotó / Lambda-print, 165 x 124 cm, #Ed.1, Sammlung
DZ Bank tulajdona – Frankfurt am Main
© A művész jóvoltából

Gerhes Gábor: *A négy elem – Az erő a szépség útja*, 2015, HD-videó, loop, 8'00"

© A művész és a Robert Capa Kortárs Fotográfiai Központ jóvoltából. Fotó: Bognár Benedek – Simon Zsuzsanna

Gerhes Gábor, képzőművész

MŰ-KERET

A keretezés számomra nem kényszer, hanem szerves része a munkámnak. Annak idején azért jött létre ez a tárgytypus, hogy határt szabjon a látvány és a kép között, tehát segítsen annak meghatározásában, mit hívunk képnek. Nálam ez azért más egy kicsit, mert a reprezentációs technikákkal kiemelten foglalkozom, ez is a művészeti programom része. Érdekel, hogyan tálalódik az üzenet, milyen formákat kíván meg egy-egy alkotás, tartalom. A múzeumi installálási helyzetekben a keretezéssel egy műtárgyanyagon belül is ki lehet emelni bizonyos munkákat, tehát mint eszköz a hangsúlyok kijelölésére is alkalmas.

Egyes művek esetében a kerettel olyan erős hangulat is megidézhető, ami élesen elválasztja a külvilágtól, a kiállítótér neutrális falától a képet. Amikor a munkáimnál ilyen klasszikus, erőteljes megjelenésű keretezést alkalmazok – a Nielsen képkeretgyártó cég egy elég drága termékét –, akkor én is erre a jelentéssel körülfalazásra törekszem.

Vannak olyan kereteim, amelyeknek az eredetijét, egy alumíniumöntvényt az ócskapiacra vettem, és utána több kópiát készítettem róla. Ezek hangsúlyos megjelenésű, kör alakú keretek, amelyeknek már anélkül is van üzenetük, hogy beletennénk bármit, és fordítva is, ha bármit beleteszünk, annak a jelentését befolyásolja a keret. A legutóbbi veszprémi kiállításomon (*Gerhes Gábor: A négy elem*, 2017. június 6.–szeptember 9. Művészetek Háza Veszprém – Csikász Galéria – a szerk.) kör alakú üveglapra festett szöveget kereteztem vele, ami így egészen más kontextusban jelenik meg, mintha csak magában tettem volna ki a falra. Van benne valamilyen furcsa romantika, vélt tartalom, annak az érzete, hogy a valamikor gondosan kivitelezett, kézműves ornamentika most egy nagyon leegyszerűsített alumíniumöntvényként, tucatárúként jelenik meg. Ready madeként is tekinthetünk rájuk – kisajátítottam ezt a sorozatgyártott tárgyat.

A keretezés által a designkultúra is a művek részévé válik. Ha csak az elmúlt pár évet nézzük, látható, milyen trendek vonultak végig itt:

Jó ideig a fekete keret volt a divat, most a világos fa.

Ez segít abban is, hogy békében lehessen együtt élni egy műtárggyal a saját otthonunkban például. A mű így nemcsak a művész által közvetíteni vágyott üzenet miatt lehet aktuális, hanem az adott keret is segíthet frissen tartani.

A vetített kép esetében klasszikus keretnek semmi értelme, nagyon idegenül hat. Téves vetítésnél már kicsit más a helyzet. *A négy elem* című videomunkámnál csak azért tartottam meg a paszpartut, mert egyrészt nem akartam,

hogy ez az idegenség megmutatkozzon, másrészt ez egy triptichon, és ezt a hármastagolást így tudtam a videón is jelezni, összhangban a mű alapját képező eredeti Adolf Ziegler-festményen látható megoldással. Más munkáim esetében is van, hogy a médium maga kínál keretezési lehetőségeket. Ilyenek például az üvegeképeim, amelyeknél az anyag adta meg a keretet és nem egy idegen tárgy. A képszeleket fazettamarással hoztam létre, így jelöltem ki a műtárgy határvonalát.

A keret kérdéssel foglalkoztam *Az önmaga hitében megmerítkezni vágyó férfi* című fotóm esetében is, de más megközelítésből. A mű közepén keretezett üresség, vakterület, képhibány látszik – a képen megjelenő férfi ezt nézi ülve. Ez a munka megfordítja az egész problematikát, mert a keret a képen belül jelenik meg, és így maga is képként érzékelhető, a körülfogott látvány azonban hiányzik belőle.

PHOTO BY ROBERT ALVES DE JESUS ON UNSPLASH

A KÉPZŐMŰVÉSZET ÉS TÖBB MINT 500 ÜGYFÉL ELKÖTELEZETT TÁMOGATÓJA.

Disnet | **webstation**

WWW.WST.HU THE SMART CHOICE FOR YOUR COMPANY

RETIREMENT PLANNING

KÖSZÖNTJÜK AZ ARTMAGAZINT

A 100. SZÁM ALKALMÁBÓL!

**INDA
GALLERY**

1061 Király u. 34. II/4.
www.indagaleria.hu

DEÁK ERIKA GALÉRIA

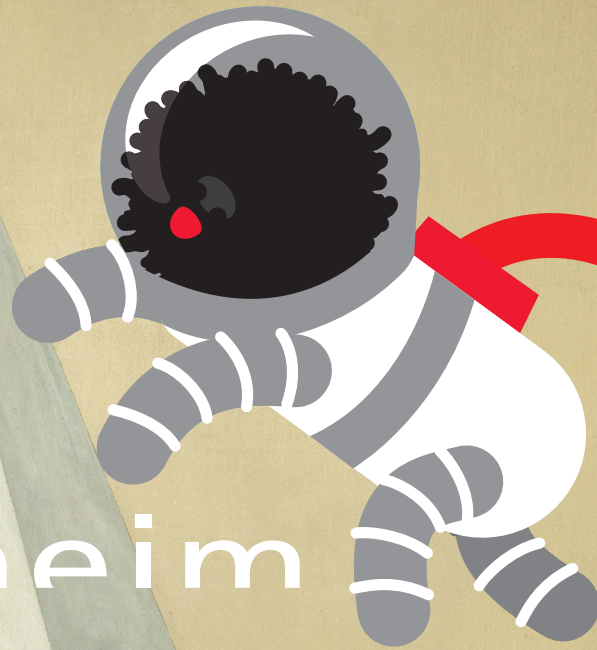
Alapítva 1998-ban

képviseelt művészek: Baranyai Levente, Bartis Attila, Bullás József, EIKE, Gáldi Vinkó Andrea, Hecker Péter, Hencze Tamás, Keresztes Zsófia, Kovách Gergő, Magyarósi Éva, Svatopluk Mikyta, Moizer Zsuzsa, Nemes Márton, Muntadas, Pintér Gábor, Vitaly Pushnitsky, Szűcs Attila, Alexander Tinei, Tivadar Andrea

H-1066 Budapest, Mozsár utca 1. / www.deakgaleria.hu / info@deakgaleria.hu / 003612013740

LIFE SUPPORT
FOR
BUSINESS
ASTRONAUTS

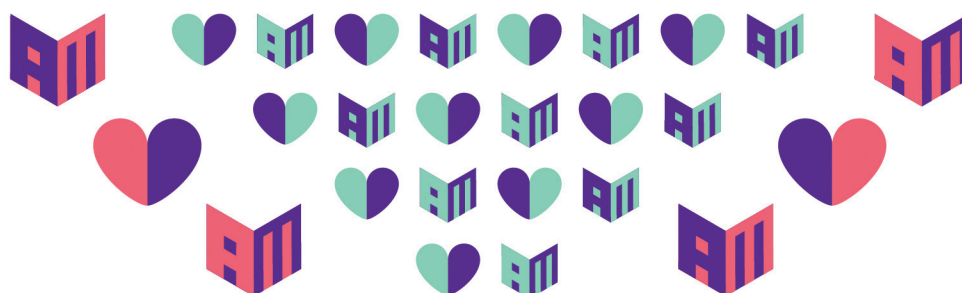
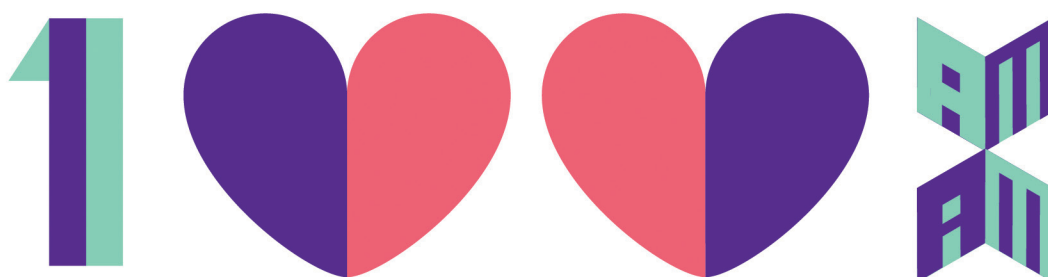
oppenheim

LOFFICE

Artmagazin

Még legalább
100-at!

LOFFICE

Arts

a Loffice már 7 éve az
Artmagazin szerkesztőségének
és eseményeinek az otthona

ALL YOU NEED IS LOFFICE

Spaces

coworking | iroda
rendezvénytér
tárgyaló

Budapest | Vienna

Events

kiállítás | aukció | workshop
konferencia | sajtótájékoztató
tréning | meetup | csapatépítő

www.lofficecoworking.com

EZT A 100-AT MI CSINÁLTUK

Fent balról: Einspach Gábor, Topor Tünde, Winkler Nóra, Szikra Renáta,
Tormási Anita, Mucsi Emese, Szilágyi Róza Tekla, Lukács Annabella,
Horváth Csilla, Bognár Benedek, Simon Zsuzsanna, Turnai Oszkár